

[Freddy Madsen]

stigning i faste priser på de kommunale budgetter i 1980. Både af hensyn til det grundlag, som folketinget skal træffe sine beslutninger på vedrørende regeringens samlede lovkompleks, og af hensyn til kommunernes budgetlægning har det været vigtigt for os under udvalgsarbejdet at søge en afklaring af regeringens hensigter på dette område.

Vi må desværre konstatere, at vore bestræbelser har givet et chokerende dårligt resultat. Det eneste, der står klart, er, at regeringen ønsker at lave nedskæringer i kommunerne. Men både når det drejer sig om omfanget og om konkretisering af regeringens hensigter, tyder alt på, at de to regeringspartier på det nærmeste har handlet i blinde og endnu på dette tidspunkt kun har højest uklare fornemmelser af, hvad det er, der skal ske.

Hvis vi nu tager spørgsmålet om de 4 mia kr., så har vi spurgt skriftligt om, hvad det byggede på. Vi har udfrittet ministeren om det. Vi har fået det svar, at det drejede sig om et foreløbigt skøn fra nogle udvalgte kommuner. Vi har spurgt, hvad det var for nogle kommuner. Det har vi ikke kunnet få at vide i udvalget.

Det, som på nuværende tidspunkt står fast, er, at det må være et eller andet tal, som er grebet ud af den blå luft. Jeg har en fornemmelse af, at det er et tal, som der hersker overordentlig stor uklarhed om. I hvert fald har ministeren ikke indtil nu kunnet oplyse os om, hvorvidt det var det rigtige tal. Jeg ved ikke, om han kan gøre det her i dag. Det vil være meget ønskeligt.

Også med hensyn til de 3 pct. hersker der en betydelig uklarhed. Det, vi har fået at vide, er, at det er en slags gennemsnitstal. Det er muligt, at det adskiller sig ved opdelingen imellem amter og imellem kommuner. Det ved man ikke rigtig noget om på nuværende tidspunkt.

Man har også sagt, at der naturligvis kunne være variationer mellem de enkelte kommuner. Men hvad er det for nogle tal, man opererer med? Er det 2 pct.? Er det 3 pct.? Eller er det måske 4½ pct.? Sådanne tal har været nævnt. Men nogen afklaring af, hvad der er regeringens hensigter på dette område, har heller ikke være mulig.

Det eneste, der står fast i denne sammenhæng, er, så vidt vi kan se, at venstre har presset socialdemokratiet til så at sige i blinde at gå ind på, at der skulle ske nedskærin-

ger i kommunerne. Det er det eneste, der står fast.

I forvejen har man, som vi har påvist det igen og igen fra denne talerstol, væltet en lang række byrder over på kommunerne. Modstræbende har regeringen måttet erkende, at det faktisk var tilfældet. Jeg skal bare nævne enkelte eksempler. Vi har fået loven om de langtidsledige. Vi har fået udlægningen af særforsorgen. Arbejdsministeren har lavet et børnepasningscirkulære, hvori han siger, at det er ikke hans sag at give understøttelse til folk, der ikke kan få deres børn passet. Det må kommunerne klare. Og sådan har man jævnt hen skubbet ansvaret fra sig og væltet det over på kommunerne.

Man ved også, at mange af de udgifter, som de nu arbejder med i kommunerne i budgetterne, er resultatet af tidligere beslutninger, som er truffet i kommunerne. Man ved, at budgetarbejdet er langt fremme, men ikke desto mindre kommer man nu her og siger, at det, man vil have, det er milliardnedskæringer i kommunerne, og at det er noget, som kommunalbestyrelserne i de 275 kommuner må tage ansvaret for og arbejde med.

Finansministeren sagde forleden dag ved første behandling, at man ikke i det lange løb kan fordele mere, end man producerer. Det er vi da så inderligt enige med finansministeren i, selv om han ligesom syntes at anfægte det forleden dag. Men det, der er spørgsmålet for os, det er i høj grad, hvordan midlerne skal fordeles i vores samfund, og det er det, sagen drejer sig om.

Det er ikke mindst et brændende spørgsmål, når det drejer sig om, i hvilket omfang byrderne skal fordeles imellem staten og kommunerne. I hvilken grad skal udgifterne bæres igennem det progressive skattesystem i staten og igennem det proportionale skattesystem i kommunerne? Det har også en afgørende betydning for fordelingen af byrderne på de enkelte befolkningsgrupper. Vi ved, at med hensyn til de besparelser, som man skal gennemføre i kommunerne, eller hvis staten, som det er sket, kaster byrderne over på kommunerne i den udstrækning, som den kommunale skat stiger på bekostning af statsskatten, er det de svageste grupper, der både igennem manglende service og igennem øget skattebetaling kommer til at bære de tungeste byrder. Det er det, det drejer sig